ISSN 0132-4462.
№ 6 1998
ЧЕРВЕНЬ

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що ви бачите?

— Я все бачу! І проти того, щоб ви, лікарю, крутилися біля моєї дочки!

Мал. В. ДОБРИКОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Адамовича)

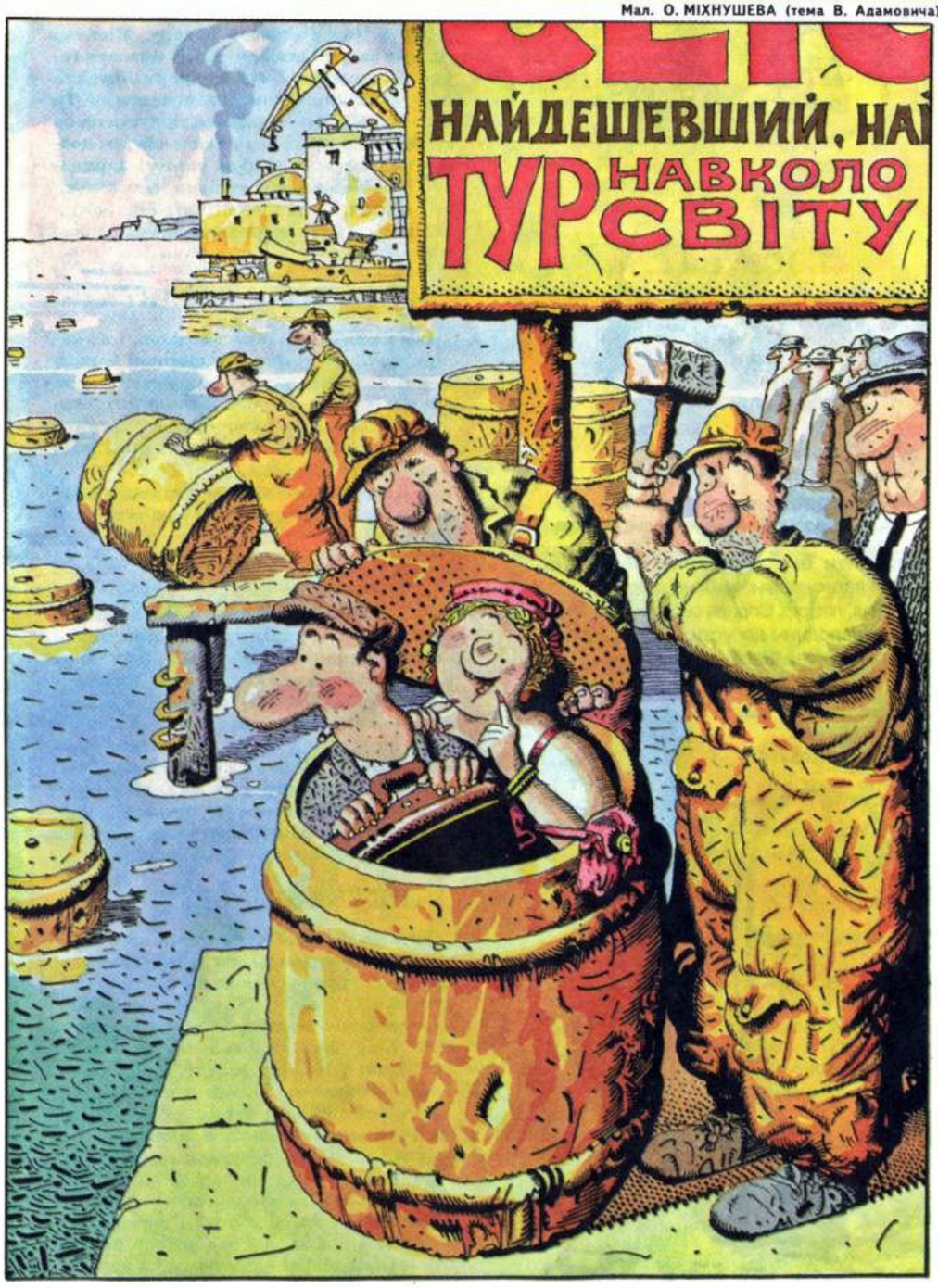

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

ВАДА

ГУМОРЕСКА

— Лікарю, я хроплю!

— Тільки й лиха всього?

— Але ж, розумієте...

— Та розумію. Хіба це комусь заважає? Дружині? Спіть в іншій кімнаті.

— Та дружина теж хропе.

— От бачите!

— Але ж, розумієте, я можу задрімати...

— Зрозумів. На роботі, так. І це можна поправити без втручання медицини. Наприклад, окремий кабінет...

— Та ні, лікарю. Справа серйозніша. Мене обрали народним депутатом. А я ж хроплю. Самі розумієте... Засідання... Сесії...

Володимир ПОЛІЩУК.

Мал. А. МУЗИКАНТОВА

ТАП

ЗАХИСТІТЬ ВІД ЗАХИСНИКІВ!

Дивну закономірність помітили фахівці з соціальних досліджень: чим гучніше і голосніше виголошують урядовці гасла про необхідність соціального захисту населення, тим важче стає тому населенню жити. Цього року подібні гасла з високих трибун лунали часто як ніколи. І от маємо: зросли ціни на електроенергію, газ і воду. Подорожчало користування телефоном. Є всі підстави сподіватися, що й надалі подібний соціальний «захист» триватиме.

ЗАМІСТЬ ЗАРПЛАТИ

Наш тернопільський кореспондент передає з Чортківського району. Місцева міліція затримала при спробі продати горілку... вчителя. І тут же інкримінувала йому спекуляцію спиртними напоями. Та невдовзі бідолаху довелося відпустити, бо як виявилося, місцева влада сіячам доброго і розумного видала замість зарплати по кілька ящиків горілки. А оскільки до горілки, як мінімум, потрібна закуска, то вчитель і вирішив у такий спосіб її придбати.

ЖИТТЯ У КРЕДИТ

Скажи мені, скільки ти винен, і я скажу, хто ти,— жартують нинішні бізнесмени. За підрахунками економістів, наша країна має стільки зовнішнього боргу, що тільки по процентах за кредити треба сплачувати щороку 14 процентів податкових надходжень.

А що ж лишатиметься від тих надходжень, коли доведеться віддавати самі кредити?

НЕ СКУПИСЬ

Як телеграфують наші регіональні кореспонденти, деякі з викладачів вищої школи вирішили самотужки зайнятися реформуванням навчального процесу. Приміром, у Луцькому технічному університеті викладач фізики встановив таксу за оцінки — від 10 до 50 умовних одиниць. Хочеш мати відмінну оцінку — не скупись! І хоч цим реформатором зацікавилися правоохоронні органи, подібний підхід до навчального процесу стає у вузах країни дедалі популярнішим.

ЛІКУВАННЯ БЕЗ ЛІКІВ

Як передає наш луганський кореспондент із Краснодонського району, тут розроблено і впроваджено у життя метод лікування без ліків. Прийшов, скажімо, хворий дідусь до лікаря і просить прописати йому щось «від голови» чи «живота». Лікар і виписує рецепт, а хворий іде з ним до аптеки. Тільки в аптеці йому видають не ліки, а чек, із яким хворий іде до відділу соціального захисту. А вже звідти мають перерахувати гроші до аптеки. І коли вони туди нарешті прийдуть, хворий зможе ліки одержати.

Як відомо, гроші сьогодні перераховуються довго. І за цей час хворий або помре, або одужає. І в першому, і в другому випадку ліки йому вже не знадобляться.

Мал. І. ЛОПАТІНА

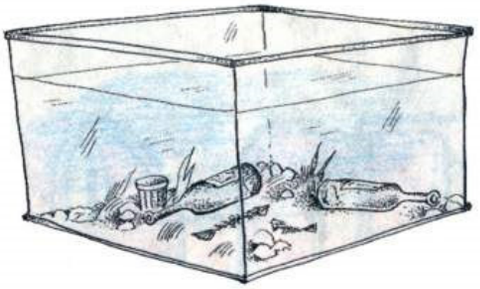

Мал. А. АПЧЕЛА

Міні-діалоги

ХТО НЕ ЛЮБИТЬ?

— А наш Петро і швець, і жнець, і на дуду грець...

— Та хто тепер, куме, не любить погудіти?!

ФІРА І ФІРМА

— Вуйку Митре, як ви думаєте, чим тепер легше управляти — фірмою чи державою?

— У мене на фірі одна рука зайнята віжками, а друга — батогом. Якби коло мене ще сиділа секретарка і давала прикурити, то було б однаково, чим управляти.

ХАБАРІ

— Аду, люди кажуть, Володимире Петровичу, що ви хабарі берете?

— А ти, Митре, і повірив?! Хіба ти не бачиш, що у мене рука вже місяць у гіпсі?!

Флоріан БОДНАР.

Мал. О. ГУЦОЛА

Будьте здорові!

Підхопив прем'єр ангіну
(Принесли ж її чорти!)
Чай, компреси, вітаміни
Не змогли допомогти.
Він до медиків у лапи
Вже давно не потрапляв.
А тепер до ескулапів
Час іти йому настав.
Як умів, перехрестився,
Й, жінці буркнувши «адью»,
Ледь живий, поволочився
В поліклініку свою.
Вкрай знесилений і хворий,
В кабінет прем'єр уліз.

Так зустрів його суворий
Лікар вухо-горло-ніс:
— Ми вам, звісно, допоможем,
Тільки гроші мати слід.
Все це коштує:
— О Боже! —
Хворий раптом зовсім зблід:
— Відкіля, дозвольте взнати,
В мене сума отака?
Я півроку без зарплати,

Не працюють син, дочка...
Що прем'єру тут роботи?
В горлі вже страшний абсцес.
Заходів якщо не вжити,—
Не припиниться процес.
Та коли грошей бракує,
Лікар вам не друг тепер...
Вчора бачив: жебракує
На Хрещатику прем'єр.
Чую голос: «Забрехався...
Бо не може бути того,
Щоб прем'єр поневірявся...»
З ким же сплутав я його?

Володимир РУДОВ.
м. Дніпропетровськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Оце заснував акціонерне товариство. Як бачиш, і клієнти трапляються.

Мал. Є. МЕРА

Мал. О. КОХАНА

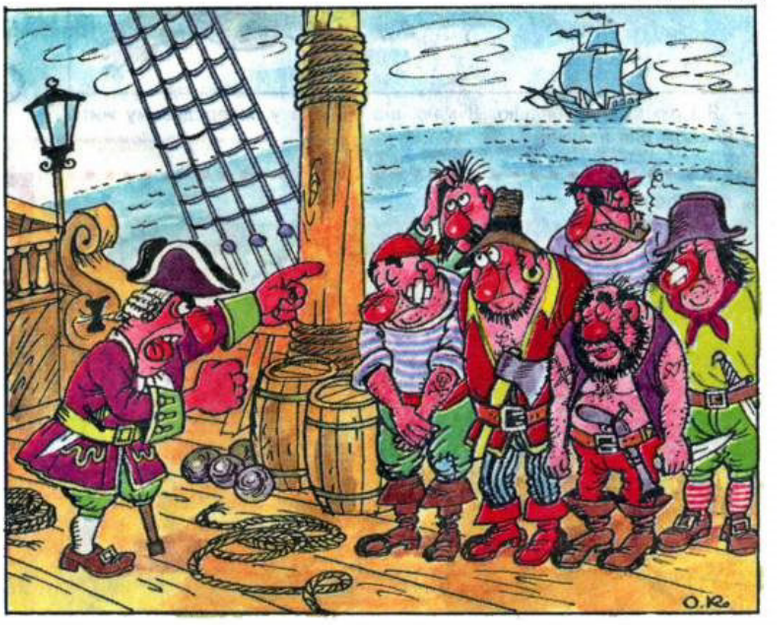

— Ви — бандити, злодюги, шахраї, паразити! І як тільки вас палуба носить?! А тепер — усі беремо на абордаж торговий корабель!

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Живемо на широку ногу. Але... босу.*

Григорій ШВЕД.
пенсіонер.
м. Комсомольськ на Полтавщині.

● *Найлегше заволодіти масами тоді, коли маси нічим не володіють.*

● *Одні проходять випробування владою, інші — її результатами.*

● *Вид самооборони — самообман.*

● *Розмах: від народної медицини — до всенародної.*

● *Президентське кредо: «Що було, то було», «Що маємо, те маємо», «Що буде, те буде».*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Патріотка РЯБА

Вечірня казка для дорослих

Всі ви прекрасно знаєте найкоротшу українську народну казку про курочку рябу, що знесла яєчко, яке дід бив-бив, не розбив, баба била-била, не розбила, а мишка бігла, хвостиком зачепила, яєчко покотилося і розбилося. Дід плаче, баба плаче, а курочка кудкудаче: «Не плач, діду, не плач, бабо, знесу я вам яєчко не просте, золоте». На цьому народна казка закінчується. Та в діда й баби почалося ж інше життя. Маючи курочку, що несла золоті яйця, ким, по-вашому, стали дід і баба? Збагнули? Правильно! Стали Паном Дідом та Панею Бабою, «новими українцями», що повдягали малинові піджаки та їздять на іномарках. І відкрили вони що? Правильно! «Дідобабобанк»! Не на базарі ж золотими яєчками торгувати!

Банківська справа — річ серйозна, але опанувати її можна. При бажанні. І Пан Дід та Пані Баба опанували. Але, як у більшості скоробагатьків, замакітрилися їхні голови. Почали вони переводити свої активи до зарубіжжя. І раптом курочка ряба перестала нести золоті яйця, перейшла на звичайні.

— Ой, курочко! Ой, рябочко! Що ж ти робиш?! Нащо нам звичайні яєчка? Ми ж на золоті розраховували, кредитів навидавали, до фінансових спекуляцій вдалися...

Дід плаче, баба плаче, а курочка кудкудаче:

— Не для того я золоті яйця несла, щоб вони у зарубіжжя перекочувалися. Все! Те, що заварили, самі розхльобуйте!

І лопнув «Дідобабобанк», як булька на воді.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Хай вам насниться, що ви такі ж патріоти, як курочка ряба, і золоті яйця своєї комерційної удачі використовуєте виключно на благо своєї держави та рідного народу. За що вам честь і хвала!

Всеволод НЕСТАЙКО.

СКОРОМОВКА

Упала брила на перила і прибила Гаврила.

АКСІОМА ШОФЕРА

Швидко поїдеш — повільно понесуть.

ТОСТ ДЕПУТАТА

За народ!..
Народу слава!
Будьмо зліва!
Будьмо справа!

Олександр БІПАН.
м. Полтава.

СТАРА ЗАГАДКА — НОВА ВІДГАДКА

Світить, та не гріє.
(Місяць)

В. ГУРА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

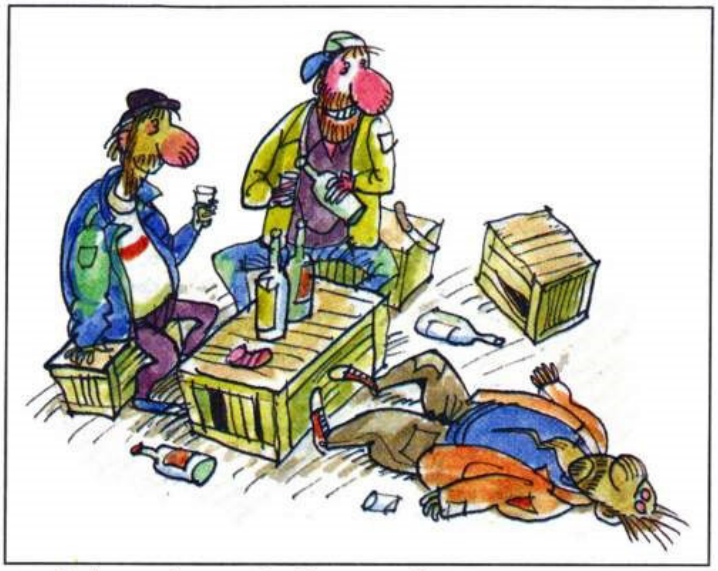

— Я вірю в реінкарнацію. Думаю, що Микола у попередньому житті був корком для пляшки.

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ *«А судді хто?» — запитання для простакуватих, досвідчені ж цікавляться: «А суддям — скільки?..»*

◆ *Наше сьогодення кипуче: усе ним облікаєшся.*

Володимир КУЗЕМКО.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Володю, я тобі обід принесла.

НЕ ДІЙШЛО

Розглядає шеф новеньку
Секретарку Вірку.
Кадровик йому на вухо:
— Діточок четвірко...

— Молода, а стільки діток?! —
Гіркота в цій фразі.
— Вибачайте, пан директор:
Вас мав на увазі.

КРОСВОРД

У клітинки вже вписали
І «парник», і «тир», і «номер»,
А дідусь читає далі:
— «Представник чотириногих»?
Тут донісся голос внучки:
— Це наш тато... в день «получки».

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

м. Полтава.

Знову Бурунда і „Беркут"

ТОРІК неподалік від Мостиськ, у бік гір, під час облави на хуторах і в лісових нетрях хлопці з СБУ і прикордонники, при допомозі «Беркута» і свідомої бойківської громади затримали велику групу нелегальних мігрантів. Зрештою, діло це буденне, звичайнісіньке, і я полінувався б про нього писати, а редактор, мабуть, друкувати, якби не прізвище одного із затриманих. Воно здалося дуже знайомим і належало африканцеві. Оця остання обставина, вочевидь, і заважала відразу пригадати, звідки його знаю.

То був такий собі Бурунда. «Бурунді, Урундні, Лімпопо...»,— снувалося в голові. Але в репортажах про походеньки лікаря Айболитя на чорному континенті Бурунда не згадувався. Тоді я взявся за Азію, й'но — фах: згадав. Так звали ватажка монголів, які через Тухлю, в котрій 750 літ тому жив Захар Беркут, силою хотіли дістатися у Західну Європу. «Ти диви! — подумки вигукнув я. — На тих самих теренах, знову Бурунда проти «беркутівців». Щоправда, без Захара».

Так, знову навала, яку українцям у XIII столітті вдалося зупинити, а зараз... А зараз не легше, ніж тоді. У згадуваному Мостиському районі Львівщини торік затримали при спробі незаконно перетнути кордон: турків — 36, індусів — 27, румунів — 71, молдован — 32, росіян — 30, шріланкійців, африканців, китайців, пакистанців — несть числа. В області діє Координаційний комітет по боротьбі з нелегальною міграцією при облдержадміністрації. Не так давно він утворив штаб, а десь там, ближче до кордону, діють оперативно-розшукові загони, спостережні групи... З усього цього навіть розумовий лайдак зробить висновки, що мова йде не про злапання Карацупою одинокого, як перст, диверсанта, котрий, переодягнувшись цапом, хоче добратися до Москви і підірвати погруддя Карла Маркса.

Йдеться про унікальне паскудство в житті людства — чужі беззбройні армії наступають на кордон зсередини нашої країни, яка буквально знесилена нашестям. Добре було Беркуту, котрий Захар. Запрудив річку і потопив песиголовців. І маєш повний спокій. За нинішніх часів, коли ми й самі пхаємося цілуватися з Європою, ти ще й відповідаєш за життя зайди. А ні — то у вас, тобто у нас, холера ясна, немає демократії, цивілізації, і вас, тобто нас, вижене мо з Ради Європи.

Тим часом сама Європа, куди пруться тисячі ймовірних злочинців — крадіїв, зарізяк і насильників,— спокійненько спостерігає за неймовірними зусиллями України, не даючи й шеляга для організації більш серйозного опору, технічної допомоги нашим прикордонникам. Натомість, коли до Німеччини, Франції, Данії чи деінде таки вдається прорватися мігрантам з Лаосу, Афганістану чи Індії, звідти чують ремствування, мовляв, Україна не держава, а прохідний двір.

Між іншим, не думайте, що, коли я пишу «Україна», то маю на увазі тільки Львівщину. Та ж ситуація у Закарпатті, на Волині. Загалом торік на Західному кордоні затримано 5 тисяч нелегалів. Недавно начальник Луцького загону прикордонного контролю Володимир Малаков у розмові з журналістами досить нериторично запитав: «Ви хочете, аби в Луцьку виник китайський квартал, чайн-таун, чи афганські, індійські, негритянські квартали?»

Він мав на увазі одну цікаву подробицю з волинського життя. У Луцьку урочисто відкрився китайський ресторан «Золотий дракон». А в тому ресторані працює дружина Анатолія Демидюка. Людям з П'ятихаток чи Маріуполя це ні про що не

ПОПАВ-ТАКИ

До книги рекордів Гіннеса потрапив тридцятишестирічний тракторист Л. Штахетний. А потрапив він до неї дуже просто: його дружина, Ольга Іванівна, купила книгу і вписала до неї прізвище свого коханого чоловіка.

ОГОЛОШЕННЯ

Вокзал зачинено на ремонт. Найближчий вокзал знаходиться у м. Тюкові.

СПОРТ

На змаганнях по мотокросу, які проходили в Бельгії, першим був наш І. Білобрисий. Після змагань І. Білобрисий став їхнім.

СТАРОЖИЛ

Ніхто точно не знає віку старожила с. Мишине А. Грижова, але судячи з того, що він у 40-річному віці бачив чистою місцеву річечку Росинку, йому зараз років 115—120.

ОСТАННІ НОВИНИ

Все по-старому.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...якщо у нас кожен другий робітник забезпечений совковою лопатою, то у японців лише кожен трьохтисячний.

РЕКЛАМА

Панове, літайте літаками «Пан Американ» у панчохах Чмирівської трикотажн ї фабрики.

Є ВАКАНСІЇ

Психлікарня № 2 оголошує конкурс на заміщення вакансій: академіків — 250 чоловік, Наполеонів — 130 чоловік, віце-прем'єрів — 140 чоловік.

ПОСТАРАЛИСЯ

У цьому році на Новодур'ївському металургійному комбінаті спад виробництва не спостерігався. Деякі злі язики пояснюють цей факт тим, що виробництво на комбінаті було повністю зупинено ще в минулому році.

ХАРАКТЕРИСТИКА

Жінка.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. О. КОХАНА

говорить. Зате кожен волиняка знає, що пан Анатоль тривалий час був провідником нелегальних азійських мігрантів. Два роки його ловили і нарешті запроторили за грати, а дружина ниньки зігріта китайським рестораном. Правда, у цьому щось є? Є. І це давно зауважив полковник Малаков.

До речі, про провідників. Колись це були більшменш сміливі, але випадкові дядьки, які одержували дещицю у момент щасливого переходу кордону. Нині цим займається розгалужена організація, що опікується мігрантом буквально від першого кроку з дому. Крутяться шалені гроші (до 10 тисяч зелених з носа), яким протистоїть вісімнадцятилітній Івасик у нашій прикордонній формі, котрий просить у затриманих закурити. Як ви думаєте, він завжди відмовиться від пачки доларів, якщо їх йому запропонують замість цигарок або разом з ними?

Цього Івасика об'їдають ті ж затримані ним нелегали. А хто їх буде годувати, де вони будуть утримуватися? Все це на плечах бідного хлопця з «калашником» у руках, якого годують у борг. Ідея ж про те, як вирішити проблему з нелегалами (а ускладнюють її ті, кого спіймали), ні разу ще не стрелила жодному з депутатів Верховної Ради. Щоправда, два роки тому Кабмін затвердив програму «Про невідкладні заходи про протидії нелегальній міграції», але в той момент, мабуть, застрайкували шахтарі, бо під програму забули асигнувати гроші. І та програма не страшніша Бурунді, ніж оцей фейлетон.

Часом чуєш, як наш турист-яточник обурюється тим, що влада країни, куди він їде, вимагає посвідку про кошти, або й саму готівку на повернення додому. А так, між іншим, роблять в нинішніх умовах розумні люди і толкові уряди. Замість того, щоб займатися дипломатичною тяганиною, годувати і давати прихисток десяткам тисяч «мандрівникам за щастям», вони їхні ж гроші використовують на зворотний шлях. Погуляв, пане добродію, а тепер ось твій квиток і — нах гаузен. Що ж заважає нашим райцям ухвалити документ, за яким прикордонні чи митні служби при в'їзді до України забирали б (для гарантії) у гостя певну суму, якою б держава могла оперувати при поганій поведінці прибульця або повертала її при від'їзді?

Бог святий знає.

А покищо Бурунда йде невідпорним походом на Європу. І нема на те ради. Бо ми чуємо тільки «пустий вітер, що шумить, а нікому не шкодить», як казав краянин Захара Беркута Іван Франко.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Малюнки С. ФЕДЬКА

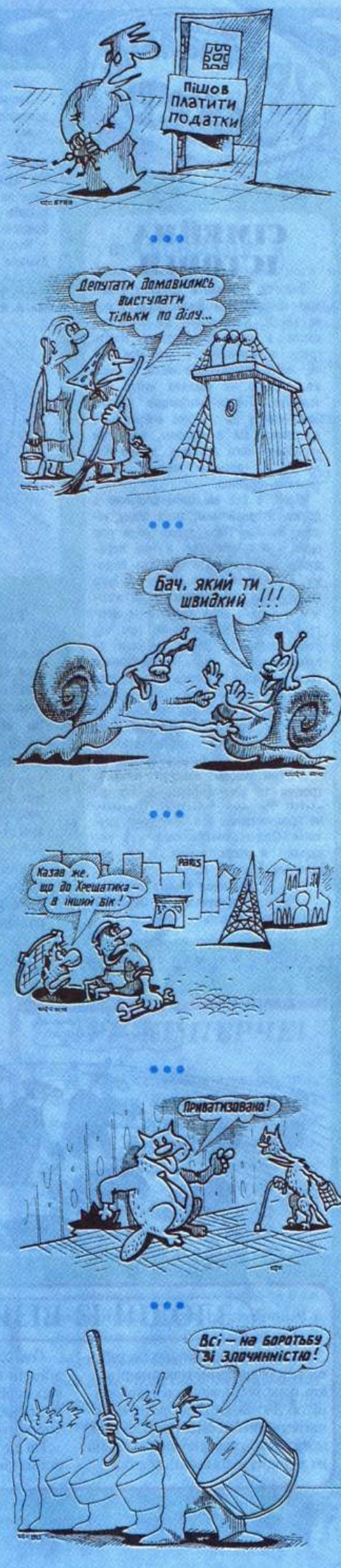

Кримінальні сюжети

СІМЕЙНА ІСТОРІЯ

Упертою виявилась дружина у Андрія Зіновійовича Висоцького. І лаяв він її, і лупцював він її — не хотіла з ним розлучатися. Навіть гроші пропонував — відступні. Та чи, може, пропонував мало, а, може, справді не уявляла життя без чоловіка. Тільки набридла Андрію Зіновійовичу ця жінчина впертість, і домовився він з кілером, щоб той «прибрав» його дружину, давши йому за це авансом півтори тисячі умовних одиниць.

Кілер, а був він їхнім спільним з дружиною знайомим, завіз бідну жіночку в ліс. Пару годин вони про щось з нею гомоніли, а тоді передумав він її вбивати. Приїхав додому до Андрія Зіновійовича у його відсутність, відімкнувши двері ключем, що дала йому гіпотетична жертва, і забрав зі схованки, про яку йому розповіла знову ж таки та сама «жертва», п'ять з половиною тисяч умовних одиниць та коштовності на чималу суму. Тоді частину тих умовних одиниць обміняв на безумовні гривні, й поїхали вони разом з «жертвою» гуляти-веселитися. Гуляли довго — більше місяця.

А тим часом власник зниклих грошей та коштовностей заявив до міліції, що його обікрали, і словом не прохопившись про зникнення дружини. Слідчі заметушилися, а в результаті й запротоколювали цю незвичайну сімейну історію.

Протокол своїми словами переказав Г. ОГІЄНКО

Запорізька область.

ЯК У СТРАШИЛЦІ

«Хлопчик маленький знайшов автомат —
Значно поменшав загін жовтенят»,—

розповідалося в одній, колись модній, садистській страшилці.

Так от, аналогічний випадок трапився недавно в Одесі. З тією лише різницею, що маленький хлопчик знайшов зброю не десь на дорозі чи горищі кинутої хати, а в себе дома. І не один автомат, а цілий бойовий арсенал.

Якось почули сусіди стрілянину. Подумали спершу, що це по телевізору черговий гангстерський фільм показують. Та надто натуральними були постріли і підозріло-реалістичними войовничі зойки дітей.

Викликали міліцію. І правоохоронцям, що вбігли в ту квартиру, відкрилась моторошна картина. Троє, молодшого шкільного віку, хлопчиків грали у війну, стріляючи один в одного зі справжньої зброї — автомата і пістолета. Вигляд людей у формі вгамував войовничий запал маленьких бешкетників, й вони слухняно повіддавали свою зброю, від якої, на подив, ніхто не постраждав.

Крім батька одного з хлопчиків, господаря квартири В. К. Топчуна, який незаконно зберігав вогнепальну зброю, загорнуту в ковдру, в диванні-ліжку. Його, звичайно ж, притягнуто до кримінальної відповідальності.

О. КРАМАРЕНКО

м. Одеса

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. МУЗИКАНТОВА

СПАСИБІ, ЩО НАЗДОГНАЛИ

Такого нахабства працівники ДАІ ще не бачили. «Жигуль» врізався в машину автоінспекції й почав тікати. Звичайно ж, автоінспектори кинулися за ним. Вони мчали вулицями міста, ігноруючи світлофори та елементарні правила руху. Даішники викликали підмогу, і перегони, котрі б затьмарили кадри з відомих кінобойовиків, закінчилися тим, що на околиці міста «Жигуль» був припертий до глухої стіни.

Коли автоінспектори зі зброєю в руках відчинили дверцята «Жигуля», перше, що вони побачили, було обличчя водія, на якому грала радісна посмішка.

— Спасибі, що наздогнали! — несподівано подякував він.

— Спасибі? — не зрозуміли даішники. — А самі зупинитися ви не могли?

— Не міг. Оці не дозволяли,— кивнув водій у бік двох молодих пасажирів.

Як виявилось, його зупинили двоє підлітків і попросили за добру плату підвезти. А коли хлопці сіли в машину, то один ззаду приставив до його шиї ніж, а той, що сидів поруч, тицьнув під ребро пістолет, наказавши їхати за місто. На щастя, коли їхали, водій побачив перед собою машину автоінспекції й, не роздумуючи, вирішив ось у такий спосіб привернути до себе увагу. І хоч під пістолетом довелося тікати, водій був упевнений, що автоінспектори його наздоженуть.

Звичайно, ці автоперегони для всього екіпажу закінчились невесело. На учнів виробничо-технічного училища Георгія Сордова та Матвія Кашенка чекає суд. Що ж до водія, то йому доведеться оплатити ремонт машини автоінспекції. Та, як то кажуть, з двох бід вибирають меншу.

М. КРОПИВНИЙ.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

ЗЛОДІЙ ІЗ ВІЗИТКОЮ

З-поміж найзухваліших пограбувань сторіччя криміналісти вирізняють одне, неймовірне своєю алогічністю. Злодій, хитромудро очистивши відомий на весь світ банк, замість замести свої сліди, нахабно залишив на видному місці свою... візитку!

Тоді слідчі, розкривши цей злочин, дійшли висновку, що грабіжник при всіх своїх видатних здібностях, хибив на манію величності. Надто вже йому хотілося прославитися.

На що хибить герой нашої розповіді, остаточно не визначено, оскільки слідство ще триває. Але певну паралель з тим хрестоматійним злодюгою провести можна. І хоч М. Т. Закіров пограбував не банк, а всього лише ординарну двокімнатну квартиру на околиці Києва, забравши звідти трохи грошей, не надто дорогих коштовностей та прихопивши дещо з одягу, він теж залишив візитку. У вигляді перепустки на підприємство, де працював.

Правда, знайшли її не на видному місці, а під шафою, в якій він нишпорив, а, отже, та перепустка могла просто випасти з його кишені. Та, може, все ж таки, він теж хибує на манію величності й вирішив прославитися у такий ось спосіб?

М. ДЕРЕЗЮК.

м. Київ.

Сьогодні тільки й чуєш, що знову в такому-то регіоні на стільки-то одиниць скорочено кількість лікарняних місць, а, отже, відповідно, такий-то відсоток лікарів залишився без роботи.

Може, це когось і дивує, а от мене — ніскільки. Просто люди потроху перестають звертатися до ескулапів. Воно і справді морочливо: стояти в черзі до реєстратури, годинами очікувати на прийом в коридорі, здавати аналізи, проходити обстеження.

Вилікуйся сам

Як позбутися тугодумності

А питається — навіщо? Розгортаєш будь-яку газету, або, ще простіше, вмикаєш телевізор — і тут же дізнаєшся, чим і як лікувати свою хворобу. Наприклад, сьогодні всі, від малого до старого, знають, як просто позбутися найстрашнішої хвороби віку — карієсу. Подушечка «Орбіту без цукру» — і ніякий стоматолог не потрібний! Юнаки та дівчата нарешті дали спокій дерматологам. Вони тепер, дякувати рекламі, позбавляються своїх прищиків з відчайдушною легкістю — всього-лише за допомогою крему. Ну, а лупа, від якої потерпали, як ми оце дізналися з телесюжетів, найпопулярніші шоу-зірки, безслідно зникає після першого ж миття волосся відповідним шампунем.

Коротше, ніякі хвороби тепер не страшні. Навіть простуди. Додав, скажімо, в чай чи каву ложечку бальзаму Бітнера — і одужуєш, як ми не раз бачили в телеролику, прямо на робочому місці.

Численні газетні статті, незчисленні телесюжети розповідають нам, як легко відступають недуги, а натомість наше життя наповнюється безтурботною радістю. Приміром, варто проковтнути кілька таблеток — і одразу ж відчув в собі силу двох сердець, назавжди забувши дорогу до кардіологів...

Єдиний недолік усіх цих таблеток, мікстур, бальзамів та кремів — їхня ціна. Дуже вже, холера, дорого вони коштують! Принаймні дорого для нас, пересічних громадян. Хоч би в одній із статей чи в якомусь із телероликів порадили, де б це його дістати грошенят на ті еліксири здоров'я!

Ми з приятелем, наприклад, щодня над цим сушимо голови. Все думаємо, думаємо — і ніяких результатів.

— Тугодум ти,— якось обізвав мене приятель і тут же додав. — До речі, як оце недавно повідомили газети, винайдено чудові ліки від тугодумства. В кожній крамничці продаються! Хочеш, збігаю?

— Збігай,— не заперечував я.

Повертається приятель і ставить на стіл... пляшку горілки. «Доктор» називається.

— Не зрозумів,— кажу.

— А ти прочитай, що написано на етикетці,— все зрозумієш.

Беру пляшку «Доктора» і читаю, що горілка, яку продукує Торгово-промислова компанія «Євроспирт»,* допомагає від «багатьох захворювань, в тому числі зобу, безпліддя, тугодумості та інших. Профілактична дія 3 місяці».

— Ну,— кажу,— від зобу — це добре, воно нікому не завадить. Щодо безпліддя — треба буде одній моїй знайомій порадити. Вона, правда, тільки вино вживає, але нічого — хай на горілку переходить! А от тугодумість — це якраз те, що мені треба...

Випили ми з приятелем пляшку.

— Ну як? — питаю. — Тепер метикуєш краще?

— Не те слово! — радісно повідомив він. — Метикую так добре, що можу зметикувати ще одну пляшку на двох...

Після другої нашу тугодумість як рукою зняло. Таке почали верзти, такі ідеї з'явилися!.. Шкода тільки, що наступного ранку жодної з них ми так і не пригадали.

— Доведеться тобі,— кажу приятелеві,— ще раз по «Доктора» бігти. Бо щось знову тугодумість мучить...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Художники жартують

ТАЛАНТИ

Художники розмовляють на виставці:

— Апогеєм моєї творчості був натюрморт із зайцем. Коли його побачив мій собака, то кинувся на картину!

— А вершиною мого реалістичного мистецтва був натюрморт з рибами. Через три дні після того, як я його виставив, мені довелося віднести картину до холодильника, щоб риба не зіпсувалась.

МОЖЕ, ДОПОМОЖЕ...

— Перед моїм полотном люди втрачають дар мови! — хвалиться художник.

— Коли у тебе буде вернісаж? — запитує приятель. — Я пошлю свою дружину.

ТРЕБА ДУМАТИ РАНІШЕ

Прийшов до художника чоловік забирати свій портрет. Побачив і обурився:

— Що це ви намалювали? Я тут схожий на горилу!

— Ну, про це вам треба було думати тоді, коли замовляли портрет!

ХУДОЖНИК ТА ВІДВІДУВАЧ

Художник, що був про себе трохи вищої думки, ніж годилося б, у розпачі говорить відвідувачу:

— І ви вважаєте, що ця картина погана?! А ви самі пробували коли-небудь малювати картини?

— Ні, не пробував. Але я вам можу сказати, добре яйце чи погане, хоч я його і не зніс.

ЩОСЬ ПРОДАЛИ?

Один художник домагався визнання. Якось товариш спитав його:

— Чи вдалося останнім часом тобі щось продати?

— Звичайно,— відповів художник. — Пальто і вихідні штани.

Зібрав Дереник ЄРЕМЯН.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. А. АНДРЄЄВА

Мал. С. ФЕДЬКА

РИМСЬКИЙ НІС

Першокласники близнята,
Лежачи у ліжку,
Перед сном позвали тата
Й розгорнули книжку...
— Тут ми, татку, прочитали
Про Рябка й Барбоса,
І про те, що їх хазяїн
Римського мав носа.
От ми ходимо до школи,
Вже книжки читаєм,
А які носи у римлян —
І досі не знаєм. —
Батько каже: — Ех, ви, плем'я
Молоде-зелене...
Римський ніс — такий достоту,
Як оце у мене! —
Здивувалися синочки
Просто до знестями:
— То це, татку, всі римляни
З синіми носами?!

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я ніяк не можу зрозуміти, чому мені, який пропрацював на заводі сорок років, і моїй сусідці, яка не працювала жодного дня, однаковісінька пенсія. А чому ж тоді не однакова моя пенсія і пенсія державного службовця?

Мені, здається, для всіх Закон про пенсійне забезпечення повинен бути однаковий: і для робітника, і для службовця, і для депутата. Скільки заробив — стільки й одержуй. Без різних пільг для бюрократичного апарату. Тоді от і прийматимуться нормальні закони.

О. ДЕРИКІТ.

м. Миколаїв.

Вінегрет з перцем

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ЗВІДКИ ГРОШІ?

Податковий інспектор запитує у «нового українця»:

— Ви запевняєте, що особняк, п'ять квартир у центрі міста і чотири мерседеси придбали за чесно зароблені гроші?

— А за які ше?

— Мені здається, що за народні.

— Та звідки ж у народу такі гроші?

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Дружина дала покататися!

ГІПНОЗ І ГРОШІ

Гіпнотизер каже глядачу, який перебуває в глибокому сні:

— Ви багатий, ви дуже багатий! У вас десять тисяч!

— Гривень чи доларів? — несподівано розплющив-ши очі, підозріло запитує той.

ШТРАФ

До одного з кримських санаторіїв приїхав чоловік, щоб провідати свою дружину. Пізно увечері вони пішли на пляж, облюбувавши для самотніх затишне місце. Тут їх і побачив міліціонер.

— Громадяни, ви знаходитесь в районі пляжу в заборонений час. За порушення встановленого порядку платіть штраф: ви, громадянине, 10 гривень, а ви, громадянко, — 40.

—Що це за дискримінація?! Чому це я повинна платити більше? — обурено запитує жінка.

— А тому, — відповідає міліціонер, — що цей громадянин порушує вперше, а ви вже четвертий раз.

ОПТИМІСТ

Дзвонить дід на метеостанцію:

— Скажіть, будь ласка, яка буде погода десятого червня дві тисячі п'ятдесятого року?

— А для чого це вам потрібно?

— Я хочу в цей день зі своїми друзями відзначити своє стоп'ятдесятиріччя.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДВІЙКИ

Батько попросив у Петрика щоденник. Синок глянув на батька та й запитав:

— А мені казали, що і ти мав двійки, як ходив до школи.

— Хто?

— Дядько Гриць.

— Так, були і в мене двійки, але таких великих, як у тебе, я ніколи не мав.

ЗАПРАВИВСЯ

Підходить бригадир тракторної бригади до механізаторів і пита:

— Ну як, хлопці, уже заправилися?

— Немає чим, — відповідають хором.

— А я заправився, — каже Гриць ко, який стояв віддалік.

— А де ти взяв?

— Якраз учора вигнав...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Ялинського)

— А ну ж, Миколо Петровичу, виправляйте двійки, що поставляли мені! Бо розіб'ю окуляри. А нових ви не купите — зарплати вже п'ятий місяць не отримуєте.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Наша фірма пропонує відпочинок на Канарських островах!

ХТО ВИНЕН

Чоловік, який щойно повернувся із відрядження, зізнається дружині, що загубив обручку.

— Не розумію, — обурюється дружина, — як це можна ухитритися загубити обручку?

— Ти в усьому винна! Я тобі вже цілий рік кажу, що в мене порвана кишеня!

Мал. О. КОХАНА

— Якого біса ми злигалися з цим шулером?! Знову роздягнув догола!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Недавно я прийняв від вас вагон, а він виявився з пасажирами...

ЗА РЕЦЕПТОМ

— Щоб шлунок не болів, випивайте щоденно вранці склянку теплої води, — радить лікар.

— Я так і роблю вже багато років, — каже пацієнт.

— Тільки жінка це називає чаєм.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ПЕРЕБИВАЙ

Побачила жінка через вікно кума та й каже чоловікові:

— Павло іде до нас.

— Напевно, знову горілки захотів. Я сховаюся під ліжком, а ти йому скажи, що я поїхав на базар.

— Добре.

Кум зайшов до хати та й питає:

—А де твій Петро?

— Поїхав на базар.

—Оце і добре!

— Чому?

— Поговоримо удвох, згадаємо наші літа, як ми зустрічалися.

— Та що ви, куме, кажете?

— А ти не перебивай, коли чоловік говорить, — почувся голос Петра з-під ліжка.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК НАЗИВАЄТЬСЯ

Хворий лікарю:

— У мене... оце... ну як називається, коли забуваєш?

— Боргз?

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ТІЛЬКИ ДЛЯ ВАС

— У мене, куме, вдома завелися пацюки. Ви даєте отруту?

— Оце, куме, шоб комусь іншому, то й не дав би...

— Ну, а я, куме, у когось іншого, й не просив би такого.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Ти що, читати не вмієш?

Народні усмішки почули і записали: Іван АСАУЛЕНКО, Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ, Іван МАРТИШКО, Оксана СИТНИК.

Вітаємо!

Відомого письменника-сатирика, нашого автора Фелікса КРИВІНА з першим 70-річчям!

Дружній шарж А. Василенка.

З-під пера ювіляра

НАПІВКАЗКИ НАШОГО ЖИТТЯ

РЕБРО АДАМА

— А де ще одне твоє ребро? — То були перші слова, з якими на світ з'явилася Єва.

— Люба, я тобі зараз все поясню. У Творця не знайшлося матеріалу, й він створив тебе з мого ребра.

Вона стояла перед ним — божественне створіння — й дивилася на нього божественним поглядом.

— Я так і знала, що ти витрачаєш свої ребра на жінок!

Так почалося на Землі сімейне життя.

ЕВОЛЮЦІЯ НА СЛУЖБІ У РЕВОЛЮЦІЇ

— Професоре Дарвін, ви писали, що людина стала людиною в процесі боротьби за існування.

— Абсолютно правильно. На жаль, кращі загинули в боротьбі.

— А як же природний відбір? Адже ви відводили велике місце природному відборові?

— На жаль, були відібрані далеко не кращі.

— Професоре Дарвін, порадьте, як нам бути в нашій революційній практиці: чи треба починати з боротьби і лише після цього переходити до відбору, чи краще спочатку все відібрати, а вже потім хай вони борються за існування?

Дарвін не відповів. Тому були використані обидва варіанти. Почали з боротьби, від неї перейшли до відбору; потім відібрали все — і з тих пір героїчно боремося за існування.

КОЛИ СОВІСТЬ НЕ ВМІЛА ГОВОРИТИ

У процесі еволюції первісним людям дуже кортіло стати печерними людьми, але печер на всіх не вистачало. Доводилось чекати своєї черги. Деякі чекають, чекають, а потім плюнуть й почнуть здійснювати еволюцію революційним шляхом: знайдуть підходящу печеру, виженуть хазяїв і живуть.

День живуть, два живуть. І раптом помічають, що у них усередині — щось зайве. Дружина говорить:

— Щось у мені ворушиться. Мабуть, я вагітна.

А чоловік відповідає: — І у мене всередині щось не так. Мабуть, я переїв.

Але він не переїв, і дружина в нього не вагітна. Це просто в них заворушилась совість. Вигнали людей з печери, ось совість в них і заворушилась, оскільки ще маленька, говорити не вміє...

З часом совість навчилась говорити. А потім і мовчати, коли не питають. У наш час вона такою освіченою стала, що інколи причаїться, наче її зовсім немає.

Хоча і так буває, що її й насправді немає. А як совісті нема, а всередині щось усе ж таки заворушилось, то не майте сумніву: або ви переїли, або вагітні.

ЧОМУ РИБА ПЛЮЄ НА ЧЕРЕВ'ЯКА

На доісторичній батьківщині в нас було чимало забобонів. Дехто, приміром, соромився свого походження. Птахи соромились, що походять від плазунів, риби — від хробаків. Ще й зараз, побачивши черв'яка, риба намагається його проковтнути, аби знищити сліди свого походження.

Хробаку, між іншим, теж нема чим пишатися. Адже він походить від найпростіших, від, грубо кажучи, одноклітинних, і живиться переважно одноклітинними, намагаючись усім продемонструвати, що вони йому не родичі.

І з цим, мабуть, нічого не вдієш. Хробак високо несе звання хробака. Коли б він не поважав у собі хробака, життя на землі на черв'яках і зупинилося б!

Переклав з російської Юрій ШАНІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МІКРОХАРАКТЕРИСТИКИ

**Знає не лише ціну собі, а й собівартість.*

** Невтомний у своєму... байдикуванні.*

** Ладен зрушити гору, щоб викопати на тому ж місці яму іншому.*

** Одиноким себе не відчуває: у ньому співіснують дві різні людини.*

Сергій ЮХИМЕНКО.

м. Луцьк.

Мал. О. КУЗІНА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ЗАПОВІТ

Як умру, то поховайте, але на могилі
З кольорового металу бюст не ставте, милі:
Крадії потягнуть хутко, нащо ж вам той клопіт,
Бо на той метал високі і ціна, і попит.
Я, зізнатись, без претензій — згоден на чавун.
Із любов'ю до нащадків — графоман Ревчун.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

ГОЛОВНЕ — СІМ'Я

УСМІШКА

Коли я побачив її в гастрономі, то, прийшовши до пам'яті, зрозумів, що мріяв про неї все своє свідоме життя.

«Наліво-о-о!» — неначе голос невидимого старшини повернув усі чоловічі голови в її бік. Прекрасна фігура, доповнена дорогим імпортним вбранням, вишукана зачіска, підфарбовані очі і губи вбивали наповал.

Війнувши дорогими французькими духами, вона зупинилася біля мене, що ледь дихав, і звернулася до продавця:

— Мнясо по чом?..

Годинник показував на шосту. Вечірнє сонце мандрувало по прилавках.

«Головне — сім'я»,— подумав я і побрів додому.

Олексій ДОМНИЦЬКИЙ.

с. Броварки
Глобинського району
Полтавської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

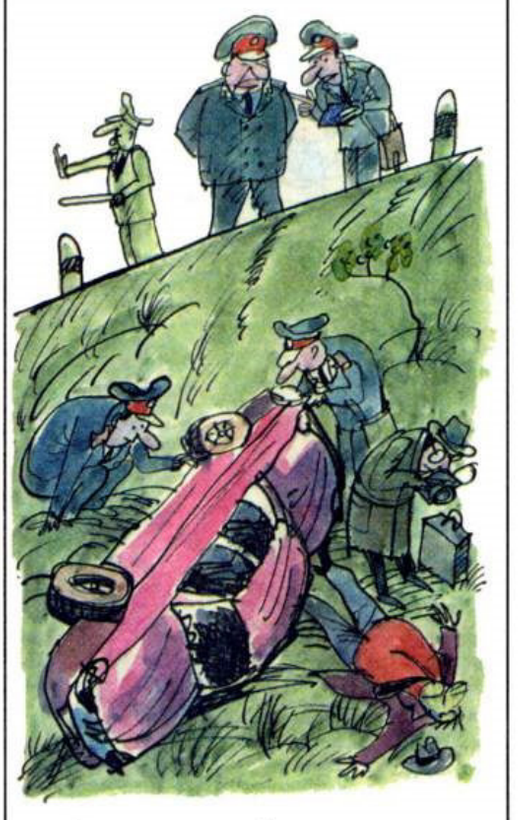

— Є здогадка, що це вбивство на замовлення.
— Пиши, сержанте, як було: напився і розбився.

ІРОНІЗМИ

* Сусід побудував двоповерховий котедж, а я спромігся лиш на п'ятикімнатний будинок. То який же з мене... хабарник.

Сергій ЮХИМЕНКО.

м. Луцьк

◆

* Ох, ці вибори! Кого не вибереш — все на свою голову.

* Глянеш на його обличчя — відразу ж бачиш, що воно просить солоного огірка.

* Начебто й не схожий на стілець. Але стільки бажаючих сісти тобі на шию.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

◆

* Вибирати у нас є кого, довірити — нікому.

* Кажуть, що держава має потенціал. Значить, будуть нас грабувати і далі.

* У нас найгуманніший суд, бо кого треба судити — не судять.

* Живемо від перехідного до перехідного періодів.

Юрій САВЧУК.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Вирішив я скористатися службою знайомств. Бо мені вже за сорок, а влаштувати своє сімейне життя ніяк не можу. Звернувся до фірми «Дана». Там мені запропонували картотеку, і таким чином я познайомився з досить пристойною на вигляд жінкою Оленою. Почали ми зустрічатися. За два місяці я водив її тричі в кафе, двічі — на концерт. Купив їй парфуми, а на ринку — суконню і дві кофти. І раптом вона заявляє, що я їй не підхожу. Що ж, кажу, вертай мені тоді п'ятдесят гривень. Це без врахувань транспортних витрат та інших дрібниць. А вона: «Що з воза впало, те пропало!» Я тоді звернувся на фірму, щоб мені хоч частково збитки компенсували. Та там і слухати не хочуть. Може, ти, Перче, допоможеш?

А. СІРЕНКО.

Київська область.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я вже людина літня. Відпочити хочеться, посидіти, полежати. А мене все примушують кудись іти. То раніше йшли назустріч світлому майбутньому. То долали перешкоди на шляху перебудови. Сьогодні мене закликають іти шляхом реформ. Тільки ніхто, включаючи самих урядовців, не може пояснити, куди цей шлях веде і що то за реформи такі. Якщо судити по моїй сім'ї, то дореформувалися ми до того, що мій син з дружиною лишилися без роботи, бо підприємство закрилося, а онук закінчив школу і не знає, куди податися. На вищий учбовий заклад немає грошей, а піти кудись працювати не може, бо не беруть. От і живемо на мою жалюгідну пенсію, яку я одержую нерегулярно. Так і хочеться гукнути: гей, сусаніни, зупиніться!

К. А. ДОВГАЛЕНКО,
ветеран війни і праці.

Херсонська область.

БІДНІ ЖІНКИ

УСМІШКА

Глибоченна і древня, як світ, криниця стояла на узвишші на перехресті двох найзаселеніших вулиць. Славилась вона смачною водою, чистою, як сльоза, і холодною, до ломоти в скронях, навіть найспекотнішої пори. Тому до криниці ніколи не заростала стежка. Особливо людно біля неї рано-вранці. Бо криниця була не тільки джерелом життєдайної вологи, а й пунктом збору, обговорення та розповсюдження найостанніших новин.

Тільки тут можна було взнати, хто що варив і що снилося сліпій бабі Вусті; кого сьогодні проводжав Варчин Ванько і як несуться Мотрині кури; скільки молока дає Гапчина корова і хто буде свататись до «тієї крученої Томки»; у кого сьогодні ночував Семен-комірник і за що пасічник купив «Таврію»...

Ось і сьогодні...

Сонце тільки збирається вигулькнути з-за лісу, а біля криниці вже торохтять корбою, відрами, язиками.

— Чули? Учора один з тих,— худорлява низенька жінка значуще тицьнула угору кривим пальцем,— зотих, що та-ам, обіцяв, ніби в цьому році внутрішній валовий продукт України почне зростати. Правда, трішечки, на півпроцента.

— Вони й торік те саме казали,— відмахнулась огрядна молодиця з коромислом. — Пом'янете моє слово, знов підвищаться ціни на пальне і взагалі на енергоносії. Зрив у енергетиці відбувається через нестачу палива.

— Ха! Америку відкрила! — завелася жінка, що прибігла до криниці без відер, а з друшляком. — На паливо кошти потрібні. Ясно чи ні? А де їм узятись, коли енергосистемі не платять ні підприємства, ні комунальні служби?

— Бо підприємства самі на ладан дишуть. Оно гірничо-збагачувальний комбінат за місяць зазнав збитків майже на п'ятдесят мільйонів гривень.

Цю інформацію видала дорідна смуглява жінка, що всілася на цямрині криниці, мабуть, надовго. Заволодівши увагою, продовжувала:

— Бо досі не створено системи економічних регуляторів, щоб активізувати промислову й підприємницьку діяльність.

— Ти спершу злізь із криниці! Розшерепилась, як на трибуні! Теж мені... Вітренко! Усю криницю накрила своєю... тьху!

— Ох! Розкричалася! Щоб тобі Жириновський приснився!

— І тобі того ж. Так про які регулятори ти кажеш?

— А про такі. Треба орієнтувати бюджет більше на розвиток виробництва, а не на споживання.

— Ага! Отак зразу. Для того, щоб запрацювала економіка, потрібні інвестиції іззовні. Ясно чи ні?

— Де вже нам без інвестицій! А їх — як кіт наплакав. А чого? Того, що в нас чехарда в політичних колах. Поки не буде політичної стабільності, інвестор в Україну не піде...

...Бідні жінки!

Григорій ШИЯН.

с. Богуслав
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

НАВІЩО ВУХА?

— Навіщо тобі вуха? — запитує вчителька Дмитрика.
— Щоб усе бачити.
— Але для цього є очі.
— Так то воно так. Але якщо не буде вух, брилик сповзе на очі, і я нічого не побачу.

ПРИЧИНА ПОХУДІННЯ

Учениця прийшла додому і каже:
— Уявляєш, мамо, я за тиждень схудла на десять кілограмів!
— Який жах! — занепокоїлась мати. — Що з тобою?
— Та нічого. Просто тоді у мене в руках був портфель.

ОРИГІНАЛЬНА ВІДПОВІДЬ

На екскурсії в зоопарку.
— Діти, хто скаже, чому у лева така велика голова?
Мовчання. Нарешті Андрійко знайшовся:
— А щоб він не виліз із клітки!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт. Кіровське
Крим.

МОЛОКО ЗБІЖИТЬ

Мати поставила на плиту молоко та й каже малому сину:
— Дивись пильно. Як молоко буде збігати — поклич мене.
— Зрозумів! — буркнув син.

Мати пішла. Син трохи подивився, потім вийшов з кухні і зачинив за собою двері.
— Ти чому не пильнуєш? — питає мати. — Молоко, мабуть, усе збігло.
— Не збігло, мамо, я двері щільно зачинив.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

СПОСТЕРЕЖЛИВИЙ

Перелітає метелик з квітки на квітку. А Дениско:
— Оно він на ромашці приромашився, а тепер на троянді притроянди вся, а ось на гарбузі — пригарбузився.

Олег ХАВРИЧ.

м. Кам'янка
Черкаської області.

СМІЛИВИЙ

— Ти сміливий? — запитує Тарасик у Миколки.
— Сміливий,— відповідає той.
— А чому ж ти зайця злякався?
— Коли?
— А як ми в ліс ішли.
— Так я ж не знав, що то заєць!

ХАЙ САМІ ЇДЯТЬ

— Давай, Сашко, ложку за маму з'їж, ложку за татка, а ложку за бабусю.
Сашко відповідає:
— Я за них їсти не буду. Хай самі їдять.

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО ОБРАЗИВ ВІННІ ПУХА?

Йде, кульгає, шкандибає
Вінні Пух.
Бачу: сльози ручаями
Аж до вух.

Ще й підбите ліве око —
Просто жах!
Ну, а щоки на два боки
У синцях.

— Де? — питаю Вінні Пуха. —
Чом охрип? —
Чухає розбите вухо:
«Хлип» та «хлип»...

— Хто посмів, скажи? Пантера?
Карабас?
— Я попав — ох! — на перерву
В третій клас.

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.

ЩО ШУКАЄ КРОКОДИЛ

Крокодили шиї мили
Та не чистили зубів.
А один із крокодилів
Власну щіточку зробив.
Щітка є. Немає пасти.
Зажурився крокодил.

Де ж це пасти трохи вкрасти? —
Він шукає що є сил.
І пірнає, й виринає.
Рейвах в озері зробив.
То він пасту так шукає,
Що потрібна для зубів.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Цілий день — дзень-дзелень.
Він не може без пісень.
У гарячі літні дні
З неба шле свої пісні.

(Жайворонок)

* * *

Цифра стоїть у щоденнику Гриця.
Він показати ту цифру боїться.

Що за оцінка в щоденнику Гриця?
Там здоровенна стоїть...

(Двійка)

* * *

До ноти літеру додати
І буде землю поливати.

(Дощ)

Дід Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

РАХУВАВ ШПАЧОК КОМАХ

Рахував шпачок комах,
Їх було, ну, просто — жах!
Мабуть, сто, чи більше, може.
Хто шпакові допоможе?
Потім шпак шпака питав:
— Скільки всіх нарахував?
Відкрива той ротика:
— Запитай в животика.

ЩО ВОНО?

Хто воно, чи що воно
За хлівцем стоїть давно?
Серед літа — в шапці,
Без чобіт, чи капців.
Ще й палиця замість ніг.
Відгадати хто вже зміг?

(Опудало)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Вітаємо ювіляра!

Нашого постійного автора письменника-гумориста Михайла ФРЕНКЕЛЯ з першим 50-річчям!

Передювілейні думки

** Обережна людина — навіть думки в його голову не приходять, а закрадаються.*

** Дурень думкою багатіє? А чим же тоді багатіє розумний?*

** Як часто гнучкість хребта замінює гнучкість розуму.*

** Заєць ніколи не назве вовка лісовим санітаром.*

** Дивно, але тим, хто звик стояти «струнко», байдуже, перед яким начальством так стояти.*

** Гостра полеміка між тупими предметами.*

** Якщо вам перестали казати правду в очі, значить, ви зробили кар'єру.*

** Секс-бомба з великим радіусом дії.*

** А совість сьогодні теж по договірній ціні?*

** Не варто прикидатися бідним родичем. Особливо, якщо таким і є.*

** Із вірогідних джерел повідомили, що меморандум про референдум буде прийнято після референдуму про меморандум.*

** Водити за ніс легше того, хто його задирає.*

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

День народження в Іринки був на початку літа, то ж цю подію та закінчення нею школи вирішили відсвяткувати разом. У тісному родинному колі. З'явився й дідусь — зовсім ще не стара людина. Зі своєю новою дружиною, вдвічі молодшою за нього. Він мешкав окремо й успішно займався якимсь бізнесом.

Батьки вручили доньці подарунок. А дідусь, загадково всміхнувшись, мовив, що подарунок піднесе згодом.

ПРОХІДНИЙ БАЛ

ГУМОРЕСКА

Коли відлунали перші тости — за здоров'я та світле майбутнє, слово взяв батько:

— Ну, дочко, атестат зрілості ти, слава Богові, отримала. Тепер слід вирішити, як тобі жити далі. Куди піти вчитися.

— Ви мене що, зовсім доконати здумали? — скривилася Іринка. — Десять років відмучилася, дайте перепочити!

— Мало ти наспочивалася у школі! Чого це тільки нам коштувало — жах!

— А кому воно нині потрібне — те навчання? Он сусідський Вадик закінчив вуз із червоним дипломом і що? Тиняється без роботи. А Кублицький? Лише на два роки старший за мене, а походжає у бордовому піджаку, роз'їжджає у «Мерседесі»! А його, між іншим, вигнали зі школи після восьмого. Як нездару.

— Знайшов, значить, собі місце в житті.

— Еге ж, рекетира. Ви ж мені самі казали: для дівчини головне в житті що?

— Що?

— Вдало вийти заміж.

— Та хто ж тебе візьме без диплома?

— Знайдуться! — образилася Іринка. — Не бійтеся, у дівках не зав'яну, і зараз є охочі.

— Ми зібралися нині не заміж тебе видавати, а порадитися, куди влаштувати,— продовжив батько. — До якого вузу.

— Щодо торгівельного я дізналася,— повідомила мати. — Там прохідний — п'ять.

— Не хочу торгувати... — знову запротестувала Іринка.

— А що у медичному? Саме для жінки професія — людей лікувати.

— Гадаєте, там дешевше?

— Не хочу лікувати,— вела своє випускниця.

— А щодо педагогічного?

— І вчити нікого не бажаю...

— До технологічного можна влаштувати лише за три тисячі,— похмуро мовив батько. — Але й їх треба десь добути.

— Здався він мені! Зубарити те, як його... соплемат.

— Сопромат.

— Не все одно. А після у безробітних інженерах ходити.

Тут підвівся дід, який досі мовчав:

— Ну так, усі виклалися? Годі знущатися над дитиною і над собою. Я вдома все обмислив і прикинув: уявіть, спочатку витратимо кілька тисяч «баксів» на вступ, затим доведеться ще років п'ять, а то й більше, гатити на всілякі там курсові, заліки, сесії, державні іспити й, нарешті, диплом. Та й ціни повиростають. То ж чи не ліпше покінчити з цим ділом одразу? Ось тобі мій подарунок!

Він поліз до внутрішньої кишені піджака і дістав документ, на якому золотом було викарбувано: «ДИПЛОМ».

— Палітурка? — запитала мати.

— Ображаєте! Справжній. Ось бачите: «Поляничко Ірина Володимирівна», номер, печатка, підпис ректора. Звісно, довелося витратитися, та на що тільки не підеш заради любої онуки!

Всі ошелешено замовкли.

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Учора ж ти кульгав на ліву ногу.
— Хіба? От склероз!..

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. АДАМОВИЧА

Усяка всячина

ЗАГОВОРИВ...

Виїжджаючи на гастролі, трупа паризького театру, в якому був відомий французький актор Жан Поль Муне (1847—1922), ніколи не брала з собою артистів на дрібні ролі — їх щоразу набирали на місці з любителів.

Все, що належало одному такому любителеві зробити того разу, про який у нас мова,— це вийти в лакейській лівреї на сцену, вклонитися і сказати: «Монсеньйор, німий з'явився»...

Уже від самої думки, що йому випало грати в одному спектаклі разом із столичними знаменитостями, у сердешного голова обертом пішла. Та й, видно, кортіло чоловікові бодай на мишачий хвостик доточити той куценький текст. Отож вийшов він, уклонився, як і належало, та й сказав:

— Монсеньйор, німий з'явився... і хоче з вами поговорити.

Роль особи, якій адресувалася та репліка, виконував Муне. Щоб дати своєму партнерові змогу якось викрутитися та виправити ту недоречність, досвідчений актор, удаючи, нібито нічого й не сталося, запитав:

— А ви переконані, що він німий?

На що той:

— У кожному разі він сам так каже, монсеньйор!

ЗА ПОРОГОМ ВИТРИВАЛОСТІ

Після численних експериментів південноафриканський учений, доктор Скайф, дійшов висновку: мурахи належать до найживучіших створінь на світі. Скайф на кілька годин занурював їх у воду — і вони успішно витримували це випробування. По тому вдався до радіаційного опромінювання. П'ять тисяч рентгенів — доза абсолютно смертельна для всіх живих істот. А мурашки і цю напасть витримали — ані одна не наказала довго жити. Та й потомство їхнє почувалося чудово: не було жодних відхилень від норми, жодних ознак виродження.

Перепробував доктор Скайф іще багато чого — а їм хоч би що!

Врешті-решт учений таки натрапив на засіб, перед яким мурахи спасували. Це були... жіночі парфуми «Поруч із тобою».

НАЙКРАЩА ВІДПОВІДЬ

У США доброї слави зажили так звані квізи. Телеглядачам дається якесь запитання, на яке вони мають відповісти. За найкращу відповідь належить винагорода.

Того разу запитувалося: «Як розвиток автомобільної промисловості впливає на мораль у нашій країні?»

Найкращою визнали таку відповідь: «Із збільшенням кількості автомобілів у нашій країні зменшилася кількість випадків конокрадства».

Друже Перче!

Нещодавно я випадково дізнався, що журнал «Перець» — одне з небагатьох в Україні видань, яке не має фінансової підтримки ні від спонсорів, ні від держави. А видається тільки на кошти читачів. Спочатку це мене здивувало. Невже ви не могли б знайти спонсорів, які он викидають гроші на різні фейєрверки? А потім подумав: це ж прекрасно, що «Перець» залишається незалежним виданням.

Вибачайте, «залежним», але тільки від нас, читачів. Тому іду на пошту і передплачу журнал на друге півріччя. Собі і батькові.

А. ПАСТЕРНАК.

м. Ірпінь.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Здаєця дача у найми на прокат з хозінструментами й городом 6 соток. Звертатися до Ганни Павлівни, на ній добре родить картопля, є кущі з деревами».

(З оголошення).

Надіслав Борис СЛЮСАР.

●

«Мій найліпший друг пес Тюх, а потім Сашко».

(Із шкільного твору).

●

«Прошу розірвати наш шлюб, з коброю жити не можу. Цап Петро».

(Із заяви до суду).

«Вісімдесятирічна українка, симпатична брюнетка з почуттям гумору шукає для створення сім'ї фізично здорового чоловіка відповідного віку. Для розваг просить її не турбувати».

(Оголошення в газеті).

●

«Я п'ю горілку не завжди, а тільки систематически, бо на кожний день у мене не вистачає грошей».

(З пояснення дільничному міліціонеру).

Надіслав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиськ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Якщо ви передплатили «Перець» лише на перше півріччя,

НЕ ЗАБУДЬТЕ

продовжити передплату.

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ ХОЧ СЬОГОДНІ.

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ»

НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Журнал можна передплатити з будь-якого місяця.

Індекс 74393.

Передплатна ціна на 3 місяці — 3 грн. 15 коп.; на 6 місяців — 6 грн. 30 коп.

Смійтеся на здоров'я!

КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ»

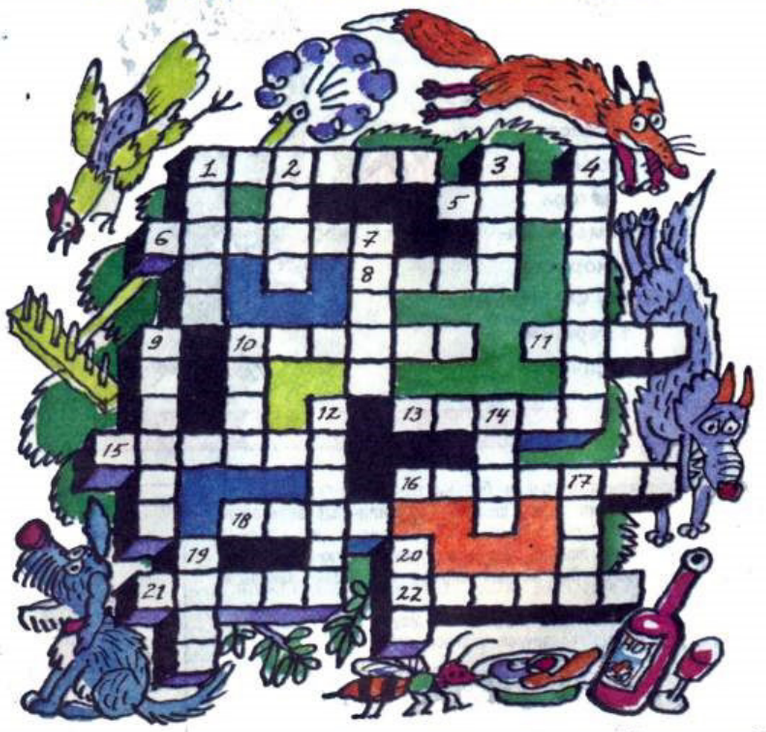

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: *1. ... за вовком ганялася: хвіст та грива зосталися. 5. До роботи — .., а до танцю — сама. 6. Як на гріх, то й ... стріляють. 8. ... спотикається, а голові дістається. 10. Попалася ... в пастку та й каже: «Хоч і рано ще, а доведеться заночувати». 11. Пізно берегти .., коли бочка порожня. 13. Швець без чобіт, а ... без воріт. 15. Наша ... до роботи хвора. 16. Ластівка день починає, а ... його кінчає. 18. І собака на того не гавкає, чий ... їсть. 21. ... — невільник: де посадять, там і сидить, а хазяїн, як чиряк: де схоче, там і сяде. 22. Звикла ... за возом бігти — побіжить і за саньми.*

ПО ВЕРТИКАЛІ: *1. Десь у людей і ... пє, а в мене і когут не хоче. 2. Дід за дугу, а ... вже на возі. 3. Де ... не метена, там дівка не плетена. 4. Яка пшениця, така й ... . 7. ... думав, та й у борщ попав. 9. Співатиме ... чи ні, а день буде. 10. Два рази в році ... не буває. 12. На одному місці й ... мохом обростає. 14. Дурне ...: як у піч, то мовчить, а як з печі, то кричить. 17. Біда вівцям, де ... пастушить. 19. Хто ... робить, а хто гави ловить. 20. Лізе, як ... в очі.*

СКЛАВ В. ВОРОЖБА.

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД уміщений у «Перці», № 5

По горизонталі: 2. Капуста. 4. Клоун. 5. Рік. 7. Олень. 8. Король. 10. Ера. 11. Сон. 13. Окозамилювання. 15. Комар. 16. Легінь. 17. Пазуха. 21. Одяг. 22. Орлин.

По вертикалі: 1. Мухомор. 3. Сало. 4. Кінокомедія. 6. Корінь. 9. Лоза. 12. Омела. 14. Юніор. 18. Атака. 19. Хліб. 20. Оцет.

КОНКУРС

У «Перці» № 4 було надруковано малюнок В. Адамовича, до якого треба було придумати підпис. (Пам'ятаєте двох чоловіків на даху будинку? Один з них дивиться у бінокль). Фантазія наших читачів була і цього разу на належній висоті (як і оті чоловіки на даху).

А переможцями цього разу стали:

Г. Остапенко з м. Кременчука:

«— Ну що, куме, видно комету Галея?

— Ні... А Галину вашу видно і кума Петра біля неї.»

Р. Мазуренко з м. Біляцьке Добропільського району Донецької області та М. Руденко з м. Березівки Одеської області, у яких виявився однаковий підпис:

«Повилазили на хату
І виглядають,—
Хто пенсію, хто зарплату».

А тепер придумайте підпис до нової карикатури В. Адамовича. На переможців чекають призи.

Радой Ралін (Болгарія)

МРІЇ І НАПРЯМОК

ПРИТЧА

Звіринець переїжджає: у вагон переносять щити, клітки, ящики — незабаром потяг вирушить в дорогу...

— Нарешті,— хвилюється лев,— ми змінимо цей клятий клімат! Тут неможливо жити! Тепер — на південь! Повний вперед!

— Нарешті,— зітхає білий ведмідь,— ми змінимо цей клятий клімат! Тут неможливо жити! Тепер — на північ! Повний вперед!

Звіринець зупиняється на день-два у сусідньому місті і знову вирушає в дорогу. Потім в наступному, сусідньому, і в наступному, і далі, і далі...

— Дуже повільно! Але головне, що ми все-таки рухаємося на південь! — хвилюється лев.

— Дуже повільно! Але головне, що ми все-таки рухаємося на північ! — сподівається ведмідь.

— Звичайно ж, ми їдемо на південь: немає місця північнішого, ніж це! — радісно ричить лев.

— Звичайно ж, ми їдемо на північ: немає місця південнішого, ніж це! — радісно ричить ведмідь.

А звіринець рухається по маршруту захід—схід. І у зворотному напрямку.

Переклад М. СЛОБОЖАНСЬКОГО.

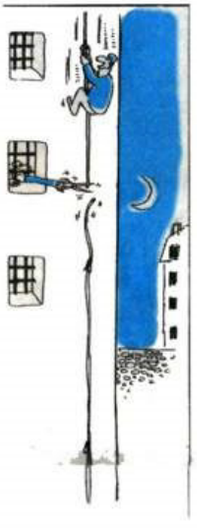

Еміл ШАЇН

МІНІ-ГУМОРЕСКИ

ЖАРТИ

— Що це в тебе, Гавриле, якісь гулі та синці під очима?

— А... це ми трохи пожартували з сусідом віч-на-віч.

— То він хоч вибачився?

— Покищо він, він... у лікарні.

ЗМІНИВ ПОСАДУ

— Я чув, що ти змінив посаду головного інженера.

— Так, змінив.

— Ну й добре. Ти ж агроном, а попхався працювати на завод. А зараз де?

— На тому ж підприємстві.

— Ким?

— Директором.

МАЙСТЕР

— Пане майстре, я уже вдруге плачу за ремонт цього телевізора, а він усе одно не працює. Мені здається, що ви його поламали...

— Та ви що? Я його навіть не торкався...

ВИСТАВКА

— Ви з малою дитиною... то вам сюди не можна...

— А що тут відбувається?

— Відкриття художньої виставки.

— Чому ж дітям забороняється дивитись?

— Щоб не поперелякувались...

ВІДГУК

— Будь ласка, дайте мені книгу відгуків.

— А навіщо вона вам?

— Хочу написати кілька слів про добру поведінку та зразкове обслуговування пані Мінодори.

— Нарешті хоч один клієнт не скаржиться на поведінку і обслуговування Мінодори.

— Пардон, але я не клієнт, а її чоловік.

ПАРІ

— Вчора я тримав із жінкою парі.

— Яке?

— Я поклявся, що вона не побачить мене п'яним...

— Ну, і?..

— І цієї ночі не ночував удома...

Переклад з румунської.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1467)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 05.05.98.
Підписано до друку 29.05.98.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 24 655 прим.
Зам. 0110806.
Ціна договірна.
© «Перець» 1998 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.